ב ס ״ ד

הסודות וההתרחשויות מאחורי

הדלת

המבדילה
בין חושך לאור

לא מומלץ לקריאה
בשבת קודש
קח אותי הביתה, וקרא
בעיון אחרי הבדלה

מה זה?

אַר סִי סִי אֶס

אם אתה לא יודע, תעזוב הכל עכשיו ותפצח ב'מזמור לתודה'.

אבל לצערינו ישנם בשנה האחרונה **למעלה מ-2200 משפחות שומרי תומ"צ, ובתוכם כמה עשרות מאחינו ובשרינו אנשי שלומנו צאנזע חסידים** – אשר נאלצו להכיר את RCCS – רופא חולים, בעקבות ההתמודדות עם המחלה הנוראה.

- ניהול התיק הרפואי לחולי אונקולוגיה
- ייעוץ רפואי והפניה לרופאים המומחים ביותר בעולם
- ליווי צמוד ורציף של החולה במחלקות בתי הרפואה 24/7
- קידום תורים ותשלום לרפואה פרטית מתמחה ומתקדמת
- תרגום רפואי מקצועי לחוו"ד שניה מרופאים בינלאומיים
- מימון תרופות שאינן כלולות בסל הבריאות
- בדיקות גנטיות ייחודיות בעלויות עתק, להתאמת טיפול מדוייק
- הטסות רפואיות ומערך חובק עולם לטיפול מיטבי
- סיוע במיצוי זכויות והשגת מימון מקופות החולים וחברות הביטוח
- סיוע וליווי רגשי, לצד מזון ומרגוע לחולה ולבני המשפחה

בין חושך אפילה
לרפואה שלמה
ההבדל, בידיים שלך!

צבי אלימלך הלברשטאם
בן כ"ק אאדמו"ר זצללה"ה
אבדק"ק צאנז
קרית צאנז - נתניה

בעה"י, ז' כסלו, שנת "והושעת" את ישראל, תשפ"ו לפ"ק

בריות גופא ונהורא מעליא, לאנ"ש היקרים, חי"ו וקרנכם בכבוד ירים.

אבוא בזה אודות מפעל החסד הכביר, ארגון **'רופא חולים'**, אשר ביודעי ומכירי כי מנהליו ופעיליו החשובים הי"ו עושים במסירות רבה ומופלאה למען אחינו בני ישראל הנתונים בצרה ומתייסרים במחלה הנוראה רח"ל – ובתוכם גם כמה מבני עדתנו הק' ל"ע – אשר עומדים לימינם בסיוע שיש בו ממש, הן בעצה ותושיה בדרכי הרפואה, והן בסיוע כספי לכיסוי ההוצאות הגדולות המגיעות לעיתים לסכומי עתק, לרבות תמיכה להביא טרף לבני המשפחה בתקופות קשות אלו, וכל מעשיהם להחזיקם ולהחיותם נעשים בצינעא ותוך שמירה על כבודם.

והנה לב טי לא יחרד לשמע המקרים הקשים שנתרבו בתקופה האחרונה, ונודע מה שדרוש דרש כ"ק אאדמו"ר זצוקללה"ה לפני עשרות בשנים שהיו צריכים לגזור תענית בגין המגיפה הנוראה הזו (ראה שפע חיים דרשות חורש"י תשד"מ, פרשת ויצא), ומה נאמר ומה נדבר בזמנינו שכבר כשל כח הסבל לנוכח המגיפה המתפשטת והולכת בקרב יראי ה' רח"ל.

לזאת בואו ונחזיק טובה לאישי החסד היקרים בארגון **'רופא חולים'**, שכבר שנים רבות פועלים במסירות אין קץ, ויומם ולילה לא ישבותו גם עם ריבוי המקרים הקשים ל"ע, כאשר עול כספי כבד מוטל על שכמם, ועלינו לעשות כל שביכולתנו למען יוכלו להמשיך במעשי הרפואה והחסד ולא יכרעו תחת המשא.

את אחי אנכי מבקש, אנא בואו לעזרת ה' בגיבורים, ומן הנכון לסייעם בעין יפה וברוח נדיבה, ונאמן אב הרחמים ית"ש שישלם שכר טוב במדה כנגד מדה לכל העושים והמעשים בגוף ובממון, ובזכות זה יזכו לברכת והסירותי מחלה מקרבך, ויתברכו בכל ברכות התורה שתחלתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים, מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, רוב נחת ואושר לאורך ימים ושנים טובות, והשי"ת כבר יאמר לצרותינו די ונזכה מהרה לגאולת עולם אבי"ר.

חָנֵּנִי ד׳ כִּי אֱמְלַל אָנִי, רְפָאֵנִי ד׳ כִּי נִבְהֲלוּ

דברים נוראים המרטיטים כל לב ונפש

דברי אלוקים חיים החוצבים להבות אש - שנשמעו מפום ממלל רברבן

כ״ק מרן אדמו״ר הגה״ק זיע״א

מלוקט מתוך **שיעור חומש ורש״י פרשת ויצא** התשד״מ

״המגיפה כבר עברה והתפשטה רח׳ל בין בני ישראל וכשנכנסים לבתי החולים רואים שמרובים חולי ישראל... ומדובר באנשים ונשים זקנים וצעירים, ואפילו ילדים קטנים בני שנתיים ושלש״

עַצְמִי. וְנַפְשִׁי נִבְהֲלָה מְאֹד, וְאַתָּה ד' עַד מָתָי!

שומעים לדאבוננו לאחרונה מקרים רבים מאד מהמחלה האיומה והקשה, שכל אחד פוחד וחושש מפניה, כי כמעט אין משפחה אשר אין שם חולה רח"ל. אני יכול לומר בתורת עדות, שלא כדברי הרופאים הטוענים שלפני כחמישים שנה לא היתה מחלה זו בעולם ולא ידעו מזה, ששקר ידבר פיהם, כי ידעו מזה והיה קרוי 'קרעיפסט', וגם אז ידעו שיש במחלה זו כמה סוגים ואופנים רח"ל, אבל היה נדיר מאד שישמעו מכך, אולי פעם בכמה שנים, ואם אדם לקה במחלה זו רעשה כל המדינה ונסעו לרופאים בווינה וברלין, שגם אז כבר ידעו לנתח זאת, ולא כטענת הרופאים בזמננו שרק המה המומחים.

בזמננו מתפשטת המחלה ביותר ל"ע, ואדם שהמחלה פגעה בו רח"ל מתהלך בבכי ואנחה ומרגיש עצמו כמת-חי, עד שאומר נואש לחייו מתוך הרגשה שרק חלקת הקרקע חסרה לו. גם כל בני המשפחה בוכים ומתאוננים ומייאשים עצמם לגמרי. החולים חיים חצי שנה או שנה, למחצה לשליש ולרביע, כשהרופאים חותכים בבשר החי רח"ל ומכלים ממונו, עד שכל בני המשפחה מסביב מרגישים את הכאב ונעשים אומללים. ועם כל זאת אין מי שיעורר רחמים, אין קול ואין עונה, ורק ה' ירחמנו ויאמר למלאך המשחית הרף.

אין לשער גודל האסון והמספר הרב של אנשים שלקו בו ל"ע, שכן בשבוע הזה בלבד נכנסו אלי - אף שאינני בקו הבריאות - להזכיר כמה מקרים כאלו. מחלה זו היא ממש מגיפה, כי מגיפה אינה רק כשמתים מיד לאחר חולי קצר, אלא גם אם זמן המחלה נמשך איזה זמן. כבר אמרתי כמה פעמים שהיו צריכים לגזור תענית בגין כך, כי אם רב יהודה גזר תענית כאשר היתה מגיפה אצל חזירים, כי בני המעיים שלהם דומה לבני מעיים של האדם (תענית כא, ב), בוודאי שכאשר משתוללת מגיפה אצל אנשים חייבים לגזור תענית.

ובוודאי הדברים אמורים כשרואים שהמגיפה כבר עברה והתפשטה רח"ל בין בני ישראל וכשנכנסים לבתי החולים רואים שמרובים חולי בית ישראל, ה' ישמרנו ויצילנו מכל נגע ומחלה, ומדובר באנשים ונשים זקנים וצעירים, ואפילו ילדים קטנים בני שנתיים ושלש.

המצב נעשה גרוע מיום ליום, ואפילו לפני כעשר שנים לא היו מקרים רבים כמו לאחרונה, בפרט אצל ילדים קטנים שמעולם לא היה כדבר הזה. נשאלתי זה מכבר בגדר מיעוטא דשכיח (ראה נדה לב, א), מתי נקרא שכיח וכמה הוא מיעוטא דשכיח, ואף שאין זה ברור, אבל המחלה הזו כבר איננה מיעוטא דשכיח, כי אין כמעט משפחה, ובוודאי במשפחה גדולה, שאין אחד בכל המשפחה שלא יהיה לו מחלה זו, לפעמים בגלוי ולפעמים בסתר בלי שיידע שום אדם, וברור שעל פי תורה צריכים להתענות בגין כך.

ישראל קדושים, הבה נעורר לבבנו ונעשה חשבון הנפש, לחשוב כדת מה לעשות ולקיים מה שנאמר (הושע ו, א) לכו ונשובה אל ה' כי הוא טרף וירפאנו יך ויחבשנו, כי בוודאי יד ה' עשתה זאת ואין זה מקרה, וחייבים להרבות בתפילות ותחנונים. לדאבוננו אין איש שם על לב להפציר בתפילה, מתוך דמיון ומחשבה שאין זה נוגע אליו.

אנו מחוייבים לבקש מאת ה' שיחוס וירחם עלינו, שיסיר כל המחלות מאתנו וישלח רפואה שלימה לחולי עמו, אבל לא זו בלבד, אלא שיסיר לגמרי את המחלות ולא יחלו כלל. על זה מבקשים (יהי רצון בעת הסעודה, הובא בסידור עבודת ישראל, סדר סעודה וברכותיה), **ותסיר** כל מחלה מקרבי, שיסיר המחלות לגמרי ולא יחלו עוד. בזה גם יתבאר כפל הבקשה בשמונה עשרה, **רפאנו ה' ונרפא**, שהחולים יתרפאו, אבל בנוסף לזה, **הושיענו ונושעה**, שהבריאים לא יחלו ויתמידו בבריאותם. אנו מבקשים שהשי"ת יושיענו ויסיר כל המחלות הרעות מכל מקום שבגוף, כי אין לנו עצה אחרת אלא להרבות בתפילה ולהישען על אבינו שבשמים.

חשבתי הרבה בדבר, שכן אנכי לבדי לא אוכל לתקן תעניות, אלא צריך שתצא על זה קריאה מרבים, וגם לא רציתי לומר שיפדו התענית בממון, שמא לא יגיע הממון לצדקה הגונה. על כל פנים, מה שמוטל עלינו הוא להתענות ולבקש מה' בתפילות ותחנונים, אולי בכל זאת ישמע לתפילותינו. עלינו לבכות ולזעוק עד שתגיע שוועתנו ותעלה לפני כסא הכבוד, לפעול שיסיר את המגיפה הרעה והקשה מן העולם, כי אין זו יצירה משמש ימי בראשית, כי הלא אדם הראשון לא נברא עם מחלה זו ולכן אין זה דבר שמוכרח להיות בעולם.

לכן צריכים לבקש מאת ה' הרופא אמת, הרופא חינם, אולי יחוס עם עני ואביון אולי ירחם, כי רבו צרותינו ואין לך יום שאין קללתו מרובה משל חברו. עלינו לבקש, רפאנו ה' ונרפא, כי רק השי"ת יכול לרפא ואם הוא יעזור לנו נזכה לרפואה, אבל אם נסמוך על הרופא, שכבר אמרו חז"ל (קידושין פב, א) טוב שברופאים לגיהנם, לא נעלה ארוכה, כי כל מה שמוכרחים ללכת אל הרופא, הוא רק משום שזהו דרך בני אדם, כמו שאמרו חז"ל (ברכות ס, א), הנכנס להקיז דם אומר, יהי רצון מלפניך ה' אלקי שיהא עסק זה לי לרפואה ותרפאני כי אל רופא נאמן אתה ורפואתך אמת **לפי שאין דרכן של בני אדם לרפאות אלא שנהגו**, ע"כ.

בכל תפילת שמונה עשרה צריכים לכוון על החולים ולבקש מהשי"ת שהמצב יוטב ושיבטל המחלות הממאירות שכמעט ואין להם רפואה. אסור להשתהות בזה אפילו יום אחד, כי כל יום הוא זמן רב. גם אם נגזרו שיבואו מחלות לעולם, הרי ישנם הרבה גויים בעולם וכן כופרים ואפיקורסים שאינם פונים אל ה' ואינם יודעים כלל ממציאותו בעולם שהוא אחד יחיד ומיוחד, ועליהם יבואו המחלות על דרך שאמרו חז"ל (ברכות סב, ב), ואתן אדם תחתיך (ישעיה מג, ד), אל תקרא אדם אלא אדום. הגיע עת דודים שלבני ישראל יהיה מנוחה ושלוה, כי די במה שכבר עבר עליהם ובמה ששתו את כוס התרעלה, די לנו ממצב הפרנסות ושאר הדאגות והפחדים שיש ליהודים בכל מקום שהם ובכל מקומות מושבותיהם.

לכן כופלים ומתפללים, **הושיענו ונושעה**, שיסיר מאתנו את כל המחלות כנ"ל, **והעלה רפואה שלימה לכל מכותינו**, שלא יאמרו שלמחלה מסויימת אין רפואה ושהחולה הזה כבר לאחר יאוש, אלא שלכל מחלה תימצא ארוכה ומרפא, **כי א-ל מלך רופא נאמן ורחמן אתה** - שרק השי"ת הוא רופא נאמן והוא יכול לרפא, כי אין לה' מעצור להושיע ברב או במעט (שמואל א יד, ו), ואין דבר שהשי"ת אינו יכול לעשות, כי הוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים ויש לו רפואה מוכנה לכל דבר, בהיותו חותך חיים לכל חי ומקדים רפואה למכה, רופא כל בשר ומפליא לעשות.

אין אדם עומד על דעת רבו עד ארבעים שנה

יהודים רחמנים בני רחמנים, טייערע צאנזע חסידים

צאו נא וראו מה זעק כ"ק מרן רבינו זיע"א כבר לפני 43 שנים דברים המפלחים לב וכליות

ומני אז גברו המספרים וצמחו לאין שיעור רחמנא ליצלן

לשמיעת דברות הקודש המלאים – חייגו ל'קול צאנז' 072-315-2000

לב מי לא יחרד?

"אתם עצמכם יש לכם הכח לברך!... כדי שיהיה לאנשים סייעתא דשמיא שיובלו ויזכו לעזור לעם ישראל זה לאו כל אדם זוכה, ואתם זכיתם לעשות צדקה וחסד באמת כדבעי"

פנינים מלוקטים מתוך שיחת הקודש של כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

בעת ביקור ועד הנהלת RCCS מארה"ב במעון הקודש בקיסריה

יום רביעי פר' דברים ר"ח אב תשפ"ו

מרן שליט"א: כבר שמעתי הרבה על הפעולות הנשגבות שלכם...

ועד ההנהלה: הארגון בארה"ב נוסד זה לפני למעלה מ30 שנים, ומלפני כ15 שנים החלנו לפעול כאן בארה"ק, אולם כשהתחלנו לא שיערנו לאן נגיע כאן. חשבנו לטפל זעיר פה וזעיר שם, אך כיום המצב הוא בגדר מגיפה של ממש. אין לך יום שאין קללתה מרובה משל חברתה ממש כפשוטו.

מרן שליט"א: רואים כמה צריך להתפלל, הרי אין מדובר כאן מסתם מחלה קלה, עדיף שאף אחד לא ידע רח"ל...

ועד ההנהלה: מצד אחד מספר החולים גדל לאין שיעור רח"ל, אך מאידך סיכויי ההחלמה כיום גדלו אף הם ביותר, היום יש כ"כ הרבה תרופות חדשות ויש הרבה סוגים חדשים של תרופות חדשות שעדיין לא אושרו באופן רשמי ע"י משרד הבריאות, ובכל זאת אנו מביאים את זה כבר באופן פרטי.

מרן שליט"א: זה הרי דברים של חיים ומוות, צריך לשמוע על כל תיק עוד חוות דעת, ולזה הרי חייבים רופא טוב...

ועד ההנהלה: יש לנו צוות גדול של למעלה מ30 איש כאן בארה"ק ועוד עשרות גם בארה"ב והם עובדים כתף אל כתף עם כלל בתי הרפואה והרופאים בארץ ובעולם, ממש באופן יום יומי, יש לנו נציגים שאפשר לומר שהם ממש 'גרים' בתוך בית החולים בצמוד לחולים ולרופאים.

מרן שליט"א: מי כעמך ישראל, הם עושים זאת בהתנדבות?

ועד ההנהלה: ישנם רבים כאלו שכן, מהם כאלו שהם עצמם עברו ל"ע המחלה וכעת עוזרים לאחרים, ומלבד זאת אנו מעסיקים בשכר גבוה יועצים רפואיים שמומחים במיוחד לתחום זה.

ועד ההנהלה: עקב ריבוי המקרים השם ירחם, אנחנו עומדים בפני שוקת שבורה. פעם היה מצב שהארגון בארה"ב היה מממן את כל הפעילות כאן בארץ ישראל, והיה מדובר בהתחלה בכמיליון ₪ לשנה. כיום הפעילות כאן בארה"ק עומד על למעלה מ20 מיליון ₪ לשנה! והמספרים הם נורא נוראות.

מדובר על למעלה מ-2,000 חולי אונקולוגיה חרדים חדשים בשנה האחרונה, בקצב של למעלה מ-40 חולים בשבוע רחמנא לצלן, והגענו למצב שההנהלה בארה"ב אומרים שכבר אינם מסוגלים לשאת זאת בעצמם, והם מבקשים שגם הקהילות כאן בארה"ק יתגייסו לעזור לאחינו ובשרינו יידישע קינדער שסובלים ומתייסרים.

מרן שליט"א: בוודאי שצריכים לעשות זאת, וזה פשוט לעזור לזה והרי ישראל נתבעים ונותנים... מסתמא ה דור כזה כמו כעת עם כ"כ הרבה בעלי צדקה. כסף בעולם, רק צריכים זכייה מיוחדת לתת קומות הטובים.

לדאבוננו, שלא נדע, אבל מתוודעים יותר ויותר לחולים לא עלינו, ולפני שנים רבות כבר שאלתי האיך יתכן שנהיה יותר ויותר חולים במחלה הנוראה, ואמרו לי אז שמכיון שחיים היום יותר שנים לכן זה נהיה יותר ויותר, אבל זה אינו תירוץ על המספרים הגבוהים של צעירים רח"ל החולים במחלה זו כיום ...

ועד ההנהלה: ישנם היום אנשים צעירים ונשים שיש להם דברים שלא היו בעבר. ממש תסמרנה שערות ראש. עוללים רכים בני פחות משנה, הורים צעירים למשפחות גדולות, ממש א הימל געשריי!

מרן שליט"א: השם ירחם. מספיק מהמקרים שאנו יודעים אצלינו כדי לזעוק עד מתי...

צריך לזכור שרואים גם ניסים גלויים, היום יש ב"ה גם הרבה רפואות, וכבר אמרתי פעם שכל ענין הרפואות החדשות שמתגלים ומתחדשים, בוודאי לא נעשו עבור הגוים ימש"ו, כי אם רק בעבור בני ישראל, כשהללו משקיעים בכך הון תועפות, וכל זה בעבור הצלת נפש אחת מישראל, וכנודע מש"כ הרמב"ם בהקדמה לפירוש המשניות, שאפשר שיבנה אדם ארמון כליל יופי, ויהיה הארמון ההוא מזומן לאיש חסיד יבוא באחרית הימים ויחסה יום אחד בצל קיר אחד מן הקירות ההם, ויהיה לו סיבה להינצל ממות, עיי"ש, וכן הוא נמי בכל עניני העולם.

ועד ההנהלה: בארץ ישראל אין זה עובד כמו בארה"ב שם הביטוח מכסה הכל, והחוק שם קובע שגם לאחר שהחולה נחלה ל"ע אפשר לעשות הביטוח הטוב ביותר ואנו משלמים זאת. כאן בארץ ישראל קופות החולים נושאים בעול רק של מחלות שנחשבות "קלות", כמובן הכל באופן יחסי לאופנים שיש בזה רח"ל, והמקרים הקשים יותר שיכול לעלות הון תועפות לחולה אחד, זה אין מכסה לא קופת החולים וגם חברות הביטוח עושות כל טצדקי להימנע מלשלם. וזה מסתכם אצלנו בהון עתק, מליוני ₪ מדי שנה רק לתרופות שאנו משלמים לחולים שאין להם כיסוי לכך, וכמובן גם לוחמים כדי לקבל מקופות החולים והביטוחים השונים. אך בנתיים החולה סובל וחייב טיפול מיד.

מרן שליט"א: כמה גדול זכותכם, ברור שזה נחוץ מאד.

ועד ההנהלה: הרבה פעמים אנו פוחדים שמא אין אנו עושים מספיק ואין אנו יכולים לישון בלילה כפשוטו, שמא יש חולים שמתייסרים כי יכולנו לעשות יותר. בעיקר כאן בארץ ישראל מאד קשה עם זה, כי בארה"ב החולה מקבל הכל ורק צריך ללכת לתור שקובעים לו, וצריך להחזיק בו שיילך, אך כאן אין את כל השירות הזה כמו בארה"ב והחולים אינם יודעים מימינם ומשמאלם ופשוט קורסים מיד בהתחלה לולא היד מכוונת.

מרן שליט"א: אכן, החולה נאבד לגמרי ואינו יכול כבר לסדר את עצמו, וחייב מישהו שיכוון ויעזור לו בזה. אמנם ב"ה יש כ"כ הרבה שמתרפאים, וזה תמיד מחזק. כי אנשים לא יודעים... בדרך כלל שומעים רק בלוייה על אחד שלא התרפא רח"ל, ושומעים רק את הדברים הרעים, ולכן כשמודיעים לאדם שהוא חולה במחלה ל"ע, הוא מיד נאבד לגמרי ועידוד הנפש כאן חשוב ביותר, זה ממש חלק מהרפואה, הרי ברור מפי סופרים וספרים וזה גם ידוע בדרך הטבע שאחד שמתייאש הוא נאבד לגמרי וכל המערכת שלו נחלשת.

ידוע שכך היה גם בשואה האיומה, ושמעתי זאת מאנשים זקנים ללא שיעור, כאלו שעברו המלחמה שאלה שהתייאשו לא שרדו ורק אלה שהחזיקו הם שרדו. אותו הענין הוא כאן, אסור לתת לחולים להתייאש, וזה נחוץ מאד מה שאתם עושים.

ידוע לי מעשה באחד באמריקא כבר לפני כחמש עשרה שנה שמצאו אצלו המחלה בכבד ל"ע, והיה שם רופא רשע אחד וניתחו אותו והוא היה שם בהתאוששות, ואמר לו הרופא "ניתחתי ופשוט סגרתי בחזרה כי ראיתי שאין מה לעשות"... ענה לו החולה ואמר לו "שמע לי, אני עברתי את היטלר אפילו שלא היה לי שום צא'נס לשרוד, רק בזכות האמונה, ואני עוד אחיה יותר ממך!"... והרופא התרגז ויצא מהחדר וההוא אכן חי יותר מהרופא ואני מכיר את השמות במעשה זה... נתנו לו שני שנים הוא חי יותר שנים והרופא בינתיים מת...

וכן היה אצלינו לפני כארבעים שנה יהודי בשם ר' שמואל לייב מאסקאוויטש ז"ל, שהיה לו המחלה. בהתחלה לא ידע מה יש לו כי לא אמרו לו, לא רצו לומר לו... פעם אחת נכנס אליו רופא ואמר לו את האמת מה יש לו. ואכן בתוך כשבועיים נסתלק... בוודאי שכוחות הנפש והגוף עובדים ביחד כשיש לאדם תקווה, הוא מתעודד ומצליח להתגבר גם בגוף וגם בנפש.

ועד ההנהלה: אנחנו מקפידים על זה מאד. אם יש רופא אפילו מומחה, אך אינו מקפיד על כבוד האדם ובריאות הנפש גם, לומר מה שצריך ואיך שצריך, איננו שולחים אליו, כבר היה לעולמים שבאו רופאים גדולים להתדפק לפתחנו מדוע הפסקנו לשלוח אליהם, וזה מהסיבה הזו.

מרן שליט"א: בשו"ע (יו"ד סי' של"ח ובנ"כ) כבר נפסק שאפילו שצריך לומד ווידוי עם חולה, אבל אם יש חולה שזה יבלבל ויפחיד אותו שלא יאמרו עימו ווידוי... והמציאות היא שזה מייאש את האנשים. אך אני חושב שהיום זה יותר טוב ממה שהיה, הרופאים מבינים זאת יותר מבעבר.

ועד ההנהלה: יש לנו עובדים מיוחדים גם לזה שזה כל תפקידם רק ללוות רגשית החולים, ובני המשפחה מסביב. פשוט לתת עידוד וחיזוק, הם אינם מבינים ברפואה, רק איך לגרום לחולה לחייך...

מרן שליט"א: בוודאי צריך לעזור במה שיכולים לחולים, גדול חלקכם ואשריכם, זוהי זכות גדולה שיש לכם. הרי כתיב אין ישראל נגאלין אלא בזכות חסד, לא כתוב שמשיח יבוא בזכות תורה או שאר מצוות שהם בוודאי חשובים בשמים עד מאד, כי אם בזכות החסד והצדקה יבוא משיח, ומה שאתם עושים אין לך צדקה יותר גדולה מזו!

ועד ההנהלה: אנו צריכים לברכה עבורנו ועבור כל העובדים והמתנדבים והתומכים, צריכים הרבה ברכות וכוחות...

מרן שליט"א: אתם עצמכם יש לכם הכח לברך!... כדי שיהיה לאנשים סייעתא דשמיא שיוכלו ויזכו לעזור לעם ישראל זה לאו כל אדם זוכה, ואתם זכיתם לעשות צדקה וחסד באמת כדבעי. יש לפעמים שאדם יכול להשלות עצמו ולא לעשות רצון ה' בשלמות, גם כשנותנים צדקה לעניים יכול להיות מעורב בזה נגיעות וכדו', והגמ' כבר אומרת 'בואו ונחזיק טובה לרמאים' כידוע, אך כאן אצלכם כל מי שרואה ושומע, הרי שהדברים זועקים מאליהם, זהו חסד צרוף ומזוקק.

התודה והברכה למכון 'עץ החיים – בצילא דמהימנותא' על עזרתם הרבה והמסורה להופעת דברי הוד אלו

כאן, מאחורי
הווילון, שוכב
ילד קטן שאין
מי שירכוש
עבורו את
התרופה.
בדרך הטבע
בעוד ימים
אחדים הוא
כבר לא יהיה
כאן"...

הרב ראובן ברוין הי"ו - מנכ"ל 'רופא חולים – RCCS' בארץ הקודש, הרב אשר אנשיל יונגרייז הי"ו - חבר הנהלת הארגון, והרב אפרים ליבוביץ הי"ו – מעסקני הארגון בארה"ק, פותחים צוהר למקום האפל שרובנו לא רוצים להכיר ולדבר עליו - - -

בשיחה מטלטלת וגלוית-לב, הם חושפים את מאחורי הקלעים של האימפריה הרפואית שהוקמה מאפס, מדברים על המהפכה שהחזירה את חולי ישראל אל ביתם ומשפחתם, מספרים על הקרבות השקטים מול חברות הביטוח, על מאבקים הרואיים חובקי עולם על כל פיסת חיים ועל המחיר האמיתי של כל נשימה – וגם, מה הם רוצים מחסידי צאנז, ולמה דווקא עכשיו

שמע, דמע ורשם: דוד אריה גלנץ

עד לפני ימים אחדים, עבור רוב אנשי שלומנו, השם 'רופא חולים - RCCS' נשמע כמו מותג אמריקאי רחוק ובלתי מוכר בעליל.

רבים מאנ"ש עוד מנסים עד עתה לאיית נכונה את צמד האותיות האנגליות שנכנסו לחיינו בסערה בפתע פתאום.

אַר, סִי, סִי, אֶס.

מי זה ומה זה, מה הם עושים, איך זה קשור אלי, ובעיקר... מה הם רוצים ממני?

אם להיות כנה לגמרי - גם עבורי, כותב השורות יש היכרות קצרה למדי עם ארבעת האותיות האנגליות הללו. רק כמה ימים מאז נקראתי אל הדגל לערוך את הריאיון אותו תקראו זה עתה.

מהר מאד גיליתי, כי בעודי כותב את המילים הללו, ממש ברגעים אלו, פועל מנגנון הצלה אדיר שעמל מסביב לשעון ממש כאן בארץ הקודש וברחבי העולם כולו, ונושא על כתפיו בכל רגע נתון את חייהן של עשרות משפחות מתוך קהילתנו הק', לצד אלפי חולים אחרים, וכל זאת בתוך חשאיות מוחלטת שאיש מן החוץ אינו משער את עומקה.

וכדי שגם אתם תוכלו להבין מה טיבו של המפעל הענק הזה, מה תפקידו ואיך הוא קשור אליך ואלי, מה הם רוצים מאיתנו, ולמה אנחנו שומעים עליהם דווקא כעת - הבה נפליג יחד לדקות אחדות, מצמררות, לעיתים כואבות - שלא לומר דוקרות ופוצעות את הלב, ונפתח יחדיו צוהר לעולם משמח ועצוב מאין כמותו, המשמשים כאן יחד בעירבוביא.

שעת ערב מוקדמת בבנין משרדים צנוע בטבורה של ירושלים רבתי, בשערי מתחם הר חוצבים.

מרבית יושבי האזור כבר פינו את מקומם אחרי יום עבודה, אולם כאן נדמה כי היום רק החל. מאוחר יותר אבין שאין כאן יום ולא לילה. היום לעולם אינו מתחיל כאן, הוא אף פעם גם לא מסתיים. יש כאן רצף אחד ארוך, אינטנסיבי ועיקש, של עשיה בלתי פוסקת, בלי להתפשר על מאומה.

אך בל נקדים את המאוחר.

את פני מקדם משרד צנוע עם ריהוט ישן למדי. שום דבר שמזכיר מותג אמריקאי נוצץ. מאוחר יותר אשמע כי המקום כבר אינו מכיל את הפעילות העצומה ובקרוב ממש ייחנכו משרדים חדשים ומרווחים יותר. אך זה עתה, אני עומד באלם ובהלם, למראה שנדמה בעיני כמין כוורת רוחשת. בפינות עבודה קטנות, ישובים בזה אחר זה יותר מ30 אנשים אותם הצלחתי לספור במבט חטוף וראשון.

כולם עושים משהו. רובם מדברים בטלפון, חלקם אף בשני שיחות בו זמנית, לעיתים האחת ארצה והשניה לאי שם בעולם. עיניהם נעוצות בהררים של מסמכים, צילומים ודברים נוספים שאיני מבין את טיבם. מהר מאד אני מגלה, שאני מעדיף גם לא להבין לעולם את מה שהם כן מבינים.

בחדר הישיבות ממתינים לי שלושה אנשים חביבים ושופעי אנרגיות, ראשון מציג את עצמו מנכ"ל הארגון כאן בארץ: הרב **ראובן ברוין** הי"ו, והוא מתכבד להציג בפני את אחד מיקירי אנשי שלומנו מביתר, איש שלא ידעתי על כובעו השני והבכיר כאן בארגון, ה"ה הרב **אשר אנשיל יונגרייז** הי"ו - חבר הנהלת הארגון, תוך כדי שיחה טלפונית, מושיט לי אף הרב **אפרים ליבוביץ** הי" את ידו לשלום, ומציג את עצמו כאחד מעסקני הארגון בארה"ק. חבריו לשולחן הישיבות, יעידו עליו שזה הרבה פחות ממקצת שבחו.

מאיפה נתחיל? הם שואלים ואני משיב מיידית: בואו נתחיל מכך שתעזרו לי להסתגל לצמד האותיות האנגליות שהנחתתם עלינו ביום בהיר.

"אַר, סִי, סִי, אֶס"

"**תגיד את זה כמה פעמים, ותראה שזה כבר מתגלגל לך על הלשון**".

מה פשר האותיות הללו? אני מקשה שנית.

האותיות האנגליות הללו הם ראשי התיבות של "רופא חולים קנסר סוסייטי" - ובתרגום ללשון הקודש, "**רופא חולים, ארגון לחולי סרטן**".

בום.

המילה האחרונה שנאמרה הרגע, כמו הסבירה לי בבת אחת מה אני עושה כאן, מי הם ומה הם עושים. לרגע, רציתי לשאת את רגליי ולברוח משם. זה לא קשור אלי. אני לא רוצה שיהיה קשור אלי. רוצה ללכת מפה. עכשיו.

הפחד ששיתק אותי, גרם לי להישאר. ואת האמת אני חייב לומר, כאב לי. מאד. גם בכיתי קצת. התביישתי לבכות הרבה מולם. אבל לא התחרטתי שנשארתי.

כי קיבלתי שיעור עוצמתי על ערך וקדושת החיים. על מסירות וערבות בלתי נתפסת לכל יהודי באשר הוא, ועל ההמחשה הכואבת והעוצמתית ביותר שניתן לתאר עלי אדמות, למאמר חכמינו ז"ל, אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים.

הם רואים יום יום המון חרבות. מאד מאד חדות, מונחות על צווארם של עוללים רכים, של אימהות למשפחות ברוכות. של אברכי משי מסולאים שרק רוצים לחזור לגמרא. של סבים למשפחות עניפות שרק רוצים להוביל נכד לחופה.

והם לא מונעים. לא מתייאשים.

הם רק מרחמים. מאד.

הקריאה מניו יורק ששינתה את המפה הרפואית בישראל

אני, כמו מרבית מאנשי שלומנו חסידי צאנז, שומעים עכשיו לראשונה על היקף הפעילות של RCCS כאן בארץ ובכלל. יש לי המון שאלות שאני רוצה לשאול, אבל אני בוחר לחזור דווקא אל נקודת ההתחלה.

כיצד נולד המפעל הזה, ומה גרם לארגון שצמח בארצות הברית להקים כאן בארץ ישראל מערך כל כך אדיר?

ר' ראובן ברוין: כדי להבין את המהפכה שאנחנו חיים בתוכה היום, צריך לחזור יותר משלושים שנה לאחור, אל ברוקלין שבניו יורק. נשיא ומייסד הארגון, הרה"ח רבי הערשל קאהן שליט"א, איש עסקים נכבד ובעל לב רחב, נחלץ אז באקראי לעזרתו של ידיד קרוב שאובחן עם גידול בראשו. בדרך אל הרפואה נערמו בפני אותו ידיד קשיים כלכליים ובירוקרטיים אדירים, ור' הערשל נכנס לעובי הקורה והפך עולמות כדי שהכל יתנהל כשורה. השמועה עברה מפה לאוזן בתוך הקהילות, ובתוך זמן קצר הפך ר' הערשל לכתובת המרכזית עבור חולים שקרסו תחת מורכבות מערכת הבריאות האמריקאית.

הפרויקט האישי הזה סחף את ממונו הפרטי לסכומי עתק, אבל הציל נפשות רבות. בהמשך, הורה לו כ"ק האדמו"ר מהר"ש מבאבוב זצ"ל להפוך את היוזמה הפרטית לקופה של כלל ישראל, וכך נוסד הארגון העולמי "רופא חולים - RCCS".

עם השנים צמח הארגון באמריקה לאימפריה של ממש, עם מחלקות מסועפות ועשרות עובדים. אבל כאן בארץ הקודש הסיפור התחיל רק לפני כחמש-עשרה שנה, מתוך מצוקה שורשית שאי אפשר היה לעמוד מנגד מולה.

ר' אנשיל יונגרייז נוטל את רשות הדיבור ומסביר: עד לאותה תקופה, כל יהודי בארץ ישראל שקיבל את הבשורה הקשה מכל, ידע שיש רק מוצא אחד: לארוז מיד את המזוודות, להיפרד בדמעות מהילדים ומהבית, ולטוס לארצות הברית לתקופה בלתי מוגבלת כדי לקבל טיפול אצל המומחים הגדולים בבתי החולים שם. הארגון באמריקה כמובן פתח את הלב והגיש את מיטב העזרה גם לחולים שהגיעו מישראל, אף על פי שהדבר לא תאם את כללי חברות הביטוח האמריקאיות, כי אצלנו חקוק על הקיר באותיות ענקיות כלל ברזל: לעולם איננו אומרים "לא" לחולה.

אלא שהגלות הזו לארצות הברית גבתה מחיר אנושי וכלכלי בלתי נתפס, מארבע סיבות עיקריות:

ראשית, העלויות האדירות: כל הטסה רפואית ושהות ממושכת מעבר לים הצריכו גיוס של סכומי דמיון שבהרבה מאד מקרים אינם מכוסים על ידי שום גורם. **שנית, טלטולי הדרכים:** יהודי שנמצא בשיא חולשתו, מבוהל וכאוב, נאלץ להיטלטל במשך שתים-עשרה שעות טיסה רצופות כשלעיתים אין בכך כל צורך. **שלישית, המרחק מהבית:** הימצאות במשך חודשים ארוכים בארץ זרה, הרחק מהמשפחה, רק העצימה את הסבל הנפשי והפיזי של החולה. **ורביעית, שמירה על שלמות הבית:** מעבר לקושי של החולה עצמו, הניתוק הממושך הזה גרם ממש לפירוק של בתים ומשפחות.

ר' אפרים ליבוביץ מוסיף נקודה מעניינת: לכל זה נוספה נקודת מפנה דרמטית: יום אחד פנה אחד הרופאים הבכירים בבית חולים ענק במנהטן אל ר' הערשל קאהן ורמז לו בצורה ברורה, כי אם טובת הארגון לנגד עיניהם, כדאי שיפסיקו להביא לשם חולים מחוץ לארצות הברית...

וכאן בעצם נולד הרעיון להשאיר את החולים בביתם ולהביא לכאן את הרפואה המתקדמת?

ר' ראובן ברוין: בדיוק כך. בימים ההם הגיע ר' הערשל לכאן עם צוות בכיר מאמריקה, והם ישבו כאן במשך שנתיים של מחקר מעמיק. הם נפגשו עם גדולי ישראל, עם מנהלי מחלקות ועם עסקני רפואה, כדי לפצח את השאלה כיצד ניתן להעניק לחולה בישראל את הרפואה המתקדמת ביותר של בתי החולים באמריקה, מבלי שיצטרך לעזוב את ביתו ואת ילדיו.

הפתרון שגיבשנו היה פשוט אך מהפכני: הקמנו מערך של מתרגמים רפואיים ברמה המקצועית הגבוהה ביותר. ברגע שחולה בישראל פונה אלינו, הצוות לוקח את כל התיק הרפואי שלו, מתרגם אותו לאנגלית רפואית מדויקת, ומשגר אותו אל בכירי המומחים במרכזים הרפואיים הגדולים בעולם. שם בוחנים המומחים את כל הנתונים ומאשרים את דרכי הטיפול המדויקות ביותר על פי הסטנדרט האמריקאי - ואנחנו דואגים שהחולה יקבל את הטיפול הזה ממש כאן, בבתי החולים בארץ.

ר' אפרים ליבוביץ: ברגע שיצרנו את הגשר המקצועי הזה בין הרופאים בארץ לבין גדולי המומחים בעולם, החולים בארץ קיבלו שקט נפשי אדיר. הם ידעו שהם מקבלים את הטוב ביותר בעולם בלי להיטלטל לארץ נכר ובלי לקרוע את המשפחה.

כמובן שבמקרים נדירים שבהם מתברר שאין אפשרות לבצע בארץ טיפול או ניתוח מסוים, הארגון מטיס את החולה לחוץ לארץ ומעמיד לרשותו מעטפת מלאה עד הפרט האחרון - מאכסניה ועד ליווי צמוד. אבל ברוב המוחלט של המקרים, המהפכה הצליחה: הרפואה ניתנת היום בבית.

מחקר גנטי עמוק והזזת הווילון במחלקה האונקולוגית

אני, ומן הסתם רוב הקוראים, אינם מבינים במונחים הללו ב"ה. יהי רצון שימשיך כך ורק גויים יכירו. אך אבקש מכם לתאר, מהו הדבר הקשה ביותר עבור החולה ומשפחתו? ואיך אתם מטפלים בזה?

ר' ראובן ברוין משיב ללא היסוס: המצוקה הגדולה ביותר של משפחה שנחתה עליה הבשורה, היא הבלבול וחוסר האונים.

דבר ראשון, כשאדם הולך ל"ע לבדיקת דם פשוטה כדי לברר מדוע הוא חלש בחודש האחרון, והרופא מזמן אותו לשיחה ומפנה אותו למיון עקב ממצא חריג ומחשיד. לאן הוא הולך כעת? לאיזה מיון? מי אמר שבית החולים ההוא טוב? אולי דווקא השני? הוא מתחיל לחלום סיוטים וחלומות שחורים, שהרבה מאד פעמים אין להם אחיזה במציאות, והבלבול וחוסר האונים פשוט משתק אותו.

כנ"ל כשהרופא בבית החולים ממליץ על תהליך מסוים, ומומחה אחר מציע תרופה אחרת לגמרי - איך יהודי פשוט יכול להכריע בשאלה של חיים ומוות? מתוך הצורך הזה בנינו את המחלקה הרפואית שלנו, שמתמקדת אך ורק במחקר וייעוץ של המחלה ההיא בלבד. אנחנו לא עוסקים בשום דבר אחר. אך ורק באונקולוגיה.

ר' אנשיל יונגרייז מוסיף ומסביר על אופן תהליך הייעוץ בארגון: הארגון מחולק לתתי-מחלקות מיוחדות לכל סוג מסוגי המחלה, כאשר בראש כל תחום עומד יועץ שצבר ניסיון עצום באותו סוג ספציפי. הוא עוסק רק בזה, וזה מעניק לו יתרון עצום לעיתים יותר מרופא שעוסק בכל סוגי הזנים ותתי הזנים של המחלה הנוראה. היועץ הנ"ל, עוסק אך ורק בתת הזן הזה, ולכן הוא מכיר כל רופא בכל מדינה נידחת בעולם, כל תרופה וכל תהליך שיכול להקל על החולה.

הצוותים שלנו מחוברים בקשר יומיומי למוסדות המחקר המובילים בעולם, לילות שלמים הם יושבים וקוראים מחקרים חדשים,

והמציאות היא שלפעמים מצליחים לשלב עבור חולה טיפולים חדשניים שהרופאים במחלקה אפילו לא חשבו עליהם.

ר' אנשיל ממשיך ומרחיב על האפשרויות החדשות שמתפתחות לבקרים: צריך להבין שבעשור האחרון דרכי הטיפול קפצו מדרגה באופן בלתי נתפס. אם עד לפני שתים-עשרה או שלוש-עשרה שנה המהלך הרפואי הרווח היה לתת לכל חולה טיפול ששילב בין כימותרפי, הקרנות או ניתוח - טיפול אחיד שמתבסס על סטטיסטיקה ועוזר לחלק מהאנשים אך עלול לבזבז זמן יקר אצל אחרים ולגרור עמו תופעות לוואי מחרידות - הרי שהיום הרפואה עברה לעולם של בדיקות גנטיות וגנומיות מותאמות אישית.

לא אגזים אם אומר שיכולים לשכב זה ליד זה שני חולים עם גידול ל"ע באותו מקום בדיוק בגוף, אבל השוני הגנטי בין התאים של שניהם משליך לחלוטין על התרופה שתציל את חייהם. לכן אנחנו מקפידים לקחת ביופסיה ולשלוח אותה למעבדות הענק המתקדמות ביותר בחוץ לארץ, שם מפרקים את ה-DNA לכמה מאות רצפים, ובסייעתא דשמיא מאתרים את הגן הפגוע ומתאימים לו תרופה ביולוגית מדויקת.

ר' ראובן ברוין: והמשפט הפשוט הזה שר' אנשיל אמר כעת, עולה הון עתק לכל חולה. אבל זה שווה כל הון דעלמא, כי זה מעלה את אחוזי הסיכוי להחלמה באופן דרמטי ב"ה, ומונע סבל מיותר של חיפוש אחר התרופה המתאימה משך חודשי סבל ארוכים.

אם הבדיקות הללו מצילות חיים, מדוע מערכת הבריאות בישראל לא מעניקה אותן לכל חולה?

ר' אפרים ליבוביץ: כאן אנחנו מתנגשים בחומת העלויות הבלתי נתפסת. הבדיקה הגנומית המתקדמת הזו בחו"ל עולה לבדה למעלה מ20,000 ₪! וברוב המקרים היא אינה כלולה בשום סל, מלבד השתתפות זעירה של אלפי שקלים בודדים בקופה אחת.

אבל זו רק ההתחלה. ברגע שהתשובה חוזרת מהמעבדה בחו"ל ומתברר שיש תרופה ביולוגית ייעודית שמאושרת בארצות הברית אך טרם נכנסה לסל התרופות בארץ - מתברר שעלות התרופה הזו נעה בין עשרים, שלושים, ארבעים ואפילו שישים אלף שקלים בחודש עבור מטופל אחד בלבד. ולפעמים החולה נדרש ליטול את הכדורים או הזריקות הללו במשך שנה ויותר.

עוד נחזור תיכף לנושא השתתפות מערכות הבריאות והביטוחים, אך אני מנסה להבין: עשרים עד שישים אלף שקלים לחודש, לתרופה אחת, לחולה אחד? מי מממן את זה? וזה כמובן חוץ מכל שאר ההוצאות שיש לחולה ולמשפחה מסביב.

ר' אנשיל יונגרייז מסביר ומפשט את הדברים: באופן טבעי, רופא בבית חולים ציבורי אינו מציע למטופל מן השורה תרופה שעולה אלף שקל לכדור ואינה בסל, וגם לא ימליץ על טיפול שניתן להשיג רק בשר"פ (שירות רפואי פרטי).

הרופאים אומרים לנו בגלוי: "אם מגיע אליי אדם רגיל, למה שאציע לו תרופה בעשרות אלפי שקלים בחודש וארסק את ליבו? "הרי אם הוא ידע שיש תרופה רק היא אינה בהישג ידו, הוא לא יוכל לחיות עם העובדה הזו שיש מה שמבדיל בינו לבין הרפואה.

וכאן RCCS נכנס לתמונה. ברגע שהרופאים רואים שהחולה מלווה על ידינו, כל התמונה משתנה בבת אחת. הצוות הרפואי יודע שאצלנו שיקול כספי לעולם לא יכריע נגד חיי יהודי, ואז הם פותחים בפנינו את כל האפשרויות המתקדמות ביותר בעולם.

אני חייב להודות שהדברים שאתה מציג כאן הם מחרידים. קשה להאמין ולהבין, שיש אנשים מן היישוב, שחולים במחלה קשה, ויש תרופה למחלתם, אך מה שמפריד בינם לבין התרופה זה כסף? הייתכן?!

ר' ראובן ברוין: אני לא אלך איתך סחור סחור. לקמפיין הנוכחי שאנו עומדים כעת בעיצומו בחצר הקודש צאנז, נתנו את השם 'להבדיל'. ואין לי דרך אחרת לומר את זה מהמשפט הבא:

כן. לצערינו יש מאות חולים, שמה שמבדיל אצלם בין חיים למוות - זה כסף. נקודה.

אדם נורמלי מן היישוב, בארץ או בעולם, סתם אדם שאינו מיליונר, לא יכול להרשות לעצמו לממן במשך שנה או שנתיים, תרופה בעלות של 50,000 ₪ לחודש - וזה חוץ מכל שאר התרופות וההוצאות - והתוצאה היא לצערינו פשוטה ומחרידה. בהרבה מאד מקרים האנשים האלו הולכים לעולמם אחרי תקופה כזו או אחרת, או לחילופין מתייסרים בטיפולים מרים וקשים שכלל אינם מותאמים עבורם.

ומאידך, כשמגיע יהודי שומר תורה ומצוות, שמגיע דרך RCCS, אין כאן כל שאלה כלל וכלל. המילה 'כסף' לא קיימת אצלנו בלקסיקון. יש תרופה מצילת חיים? עכשיו! מיד! כסף? נראה מחר.

אני מנסה להבין. רק מיליונרים יכולים להרשות לעצמם דבר כזה. ואתם מטפלים בהמון יהודים כאלו. אז אתם – מיליונרים? מאיפה הכסף?

ר' אנשיל יונגרייז: ממש ממש לא. אנחנו רחוקים שנות אור מההגדרה שאמרת כעת. התשובה לדבר מורכבת משני רבדים. דבר ראשון, אצל יהודי שומר תורה ומצוות, יש מושג של קדושת וערך החיים. אנחנו מצווים על חילול שבת, חילול יום כיפור על ספק של פיקוח נפש. אז כסף יהיה זה שמבדיל בין הצלת חיים לרחמנא לצלן הפוך?

"הם רואים יום יום המון חרבות. מאד מאד חדות, מונחות על צווארם של עוללים רכים, של אימהות למשפחות ברוכות. של אברכי משי מסולאים שרק רוצים לחזור לגמרא. של סבים למשפחות עניפות שרק רוצים להוביל נכד לחופה"

"כן. לצערינו יש מאות חולים, שמה שמבדיל אצלם בין חיים למוות – זה כסף. נקודה."

הנקודה השניה היא, שאנחנו אמנם משלמים המון המון כסף לתרופות, מיליוני שקלים בשנה. אבל לצד זה אנחנו פועלים עם מחלקה שלמה של מיצוי זכויות, יושבים שם אריות, שפשוט נלחמים על כל שקל שמגיע לכל חולה. נלחמים מול קופות החולים, מול חברות הביטוח, מול קרנות שונות. עושים הכל כדי שהכסף יגיע ממקורות חוץ, רק כשאין ברירה מכניסים את היד לכיס.

מכניסים את היד לכיס, משמע יש בו כסף? כי אם אני אכניס את היד לכיסי כעת לא אמצא בו עשרות אלפי שקלים למימון תרופה ליהודי שאיני מכיר...

ר' ראובן ברוין: לא. את זה אני יכול לומר לך בוודאות. אין שום חשבון בנק שיושבים בו כמה מיליונים שרק מחכים לאיזה חולה שיצטרך אותם... הכספים שהארגון מגייס, ומדובר בעשרות מיליוני דולרים בשנה - מיועדים לפעילות השוטפת, לייעוץ, להכוונה, לסיוע הבריאותי, הכלכלי, הרגשי, וכל הפרויקטים שאנו מפעילים בארץ ובעולם. וכשמגיע כזה מקרה, לצערינו לעיתים די תכופות, פשוט יוצאים למסע גיוס מנדיבי עם. מגייסים לכל מקרה כזה כסף.

אני פשוט לא מצליח להשתחרר מהמחשבה שיש כעת בעודנו מדברים, ילד קטן שמה שמפריד בינו לבין החיים זה כסף. לא מצליח לעכל את זה. זה אמיתי?

ר' אפרים ליבוביץ מגיב בסערת רגשות: אני לא תכננתי לספר את הסיפור הבא, אבל אני מרגיש שחובה לומר את הדברים. גם אם הם קשים לשמיעה ולעיכול.

יום אחד ביקר כאן במשרד יהודי אמיד שאשתו חלתה ואושפזה בבית החולים תל השומר. הוא סיפר לנו את הסיפור הבא: לאחר בדיקה גנטית מצאו תרופה שיכולה להציל את חייה, בעלות של ארבעים אלף שקל בחודש למשך כמה חודשים. למרות שהיה בעל יכולת, לא היו לו סכומים נזילים כאלה, והוא פנה אלינו למימון התרופה.

במהלך האשפוז הוא שאל את הרופא הבכיר: "דוקטור, מה עושה חולה שאין לו מי שיממן לו את התרופה הזו?" הרופא לקח אותו לאחד החדרים במחלקה, הצביע על מיטה המוסתרת מאחורי וילון, ואמר לו בשקט: "כאן, מאחורי הווילון, שוכב ילד קטן שאין מי שירכוש עבורו את התרופה. בדרך הטבע בעוד ימים אחדים הוא כבר לא יהיה כאן" - - -

ר' אנשיל יונגרייז: זו המשמעות האמיתית של הפעילות שלנו - להזיז את הווילון הזה, ולהעניק לחולים עוד שנים טובות וארוכות של חיים.

אגב, בזכות העובדה שאנחנו מוכנים לממן תרופות יקרות מחוץ לסל במשך שנה שלמה, אנחנו מצליחים לחזור אל קופות החולים עם הוכחות חיות שהחולים מתרפאים - וכך כבר הכנסנו בפועל כמה וכמה תרופות מצילות חיים אל תוך סל הבריאות הממלכתי.

המלאכים שבמסדרונות ומירוץ השניות נגד השעון

למעשה דיברנו על מימון תרופות ובדיקות ייחודיות, אבל בוא נחזור רגע לאחור. דיברתם על הבהלה והבלבול שהם הבעיה הגדולה ביותר של החולה בתחילת הדרך. איך אתם מטפלים בזה?

ר' אנשיל יונגרייז: אכן. כשיהודי מתבשר ל"ע על קיומה של המחלה בגופו, עולמו חושך בעדו. כל בני הבית - ההורים, הילדים והאחים - נכנסים לסחרור מוחלט. המטרה שלנו היא לאחוז בידו בחזקה, לעטוף אותו מכל צד אפשרי וללוות אותו מאל"ף עד ת"ו. פשוטו כמשמעו.

לא אגזים אם אומר שאנחנו נהיים 'הבעלי בתים' של התיק. במחלקה הרפואית שלנו בארץ ישראל לבדה ישנם אחד-עשר עובדים ויועצים, ומתחתיהם צוות מורחב של למעלה מעשרים עובדים ועסקנים שפועלים עשרים וארבע שעות ביממה, כולל קו חירום שאינו חדל מפעולה גם בשעות הלילה המאוחרות. וזה כל מה שהם עושים, לעטוף, ללוות, להדריך, לכוון ולייעץ. להיות שם בשבילם בכל רגע ביממה.

ר' ראובן ברוין: בראש המערך הרפואי שלנו בארץ עומדים אנשים שלדעתי ראויים להיקרא מלאכים. יש לנו את הרב שלמה הרשלר, מומחה וידען עצום בכל חידושי הרפואה בעולם, שמפתיע את בכירי הפרופסורים ברעיונותיו וזוכר בעל פה כל פרט בתיקים של מאות חולים. יש את הרב משה פריד שיושב פה בחדר ליד, הוא זה שמנהל ביד רמה את משרד המחלקה הרפואית ואת האופרציה המורכבת מול בתי החולים.

נוסף עליהם הרב משה גולדנברג, שמשעות הבוקר המוקדמות ועד שתיים בלילה ממש 'גר' במרכז הרפואי הדסה ובשאר בתי החולים, ופועל בכל ליבו למען החולים. ההשפעה העצומה שלנו במערכת הרפואית אינה נובעת מקשרים פוליטיים, אלא מהאמון הבלתי מסויג שמנהלי המחלקות רוחשים לאנשים שלנו, ביודעם שמדובר במקצוענים מהשורה הראשונה.

אילו עוד שירותים אתם מעניקים מעבר לליווי שתיארתם?

ר' אנשיל יונגרייז: שלא תדעו מצרות, אבל נניח וחולה צריך לעבור בדיקת MRI. זו בדיקה חיונית מאין כמוה לחולי אונקולוגיה.

"המצוקה הגדולה ביותר של משפחה שנחתה עליה הבשורה, היא הבלבול וחוסר האונים. לאן הוא הולך כעת? לאיזה מיון? מי אמר שבית החולים ההוא טוב? אולי דווקא השני? הוא מתחיל לחלום סיוטים וחלומות שחורים, שהרבה מאד פעמים אין להם אחיזה במציאות, והבלבול וחוסר האונים פשוט משתק אותו"

"כשיהודי מתבשר ל"ע על קיומה של המחלה בגופו, עולמו חושך בעדו. כל בני הבית – ההורים, הילדים והאחים – נכנסים לסחרור מוחלט. המטרה שלנו היא לאחוז בידו בחזקה, לעטוף אותו מכל צד אפשרי וללוות אותו מאל"ף עד ת"ו. פשוטו כמשמעו"

לפני שהארגון הוקם בארץ, היו בכל המדינה בקושי חמישה מכשירי MRI. בזכות הפעילות השקטה והמאומצת שלנו מול המערכת הרפואית, ישנם היום שבעה-עשר מכשירים כאלו ברחבי הארץ, מה שקיצר עשרת מונים את זמני ההמתנה לכלל הציבור.

לא הבנתי, אתם ארגון וולנטרי, דאגתם שיהיו מכשירי דימות בכל המדינה? אתם משרד הבריאות?

ר' אנשיל יונגרייז: אני לא פה בשביל לחלק ציונים למערכת הבריאות. אנחנו פה כדי לעשות טוב, ואם זה מה שהצלחנו לעשות אנחנו שמחים על זה. אבל בוא תופתע לשמוע שלמרות זאת, עדיין אדם רגיל שמבקש היום תור לבדיקה כזו מקבל תאריך לעוד שלושה חודשים, ולפעמים גם לעוד תשעה חודשים. אצל חולה אונקולוגי, שלפעמים זמנו קצוב על ידי הרופאים לחודשים בודדים, שעון החול מתקתק בלי להתחשב בתורים, ויש סיכוי לעיתים שבעוד תשעה חודשים כבר לא יהיה למי לבצע בדיקה רח"ל.

אז מה אתם עושים כדי למנוע את זה ולתת לחולים שצריכים בדיקות מיידיות כאלו?

ר' אפרים ליבוביץ: בדיוק לכן יש לנו איש שטח בתוך בית החולים שתפקידו היחיד הוא "לתפוס ביטולים" בזמן אמת. כל תור שמתבטל מכל סיבה שהיא, מהיום למחר, נתפס מיד על ידו ומועבר לאחד החולים הממתינים ברשימה שלנו. לא פעם חולה מקבל תור לבדיקה דחופה ממש מהיום למחר. כמה פרמיטיבי שזה נשמע, בצורה הזו כבר הצלחנו לבצע מאות בדיקות שהצילו חיים כפשוטו.

וזה לא נגמר בבדיקה עצמה: בתי החולים נותנים בדרך כלל צפי לפענוח של שלושים ימי עבודה. כן, חודש שלם לפיענוח! מלבד "יסורי הנפש הנוראיים שבהמתנה מורטת העצבים לתשובות, כל יום שמקוצר מגביר את הסיכויים להציל את חיי החולה. לכן צוות נוסף שלנו פועל מול מכוני הדימות כדי לזרז את הפענוח ולהשיג תשובות בתוך שעות עד ימים ספורים. זה משהו שאין לו אח ורע בארץ. להשיג פיענוח בתוך שעות או יום.

נשמע שחלק לא מבוטל מההתעסקות שלכם היא מול מערכת בירוקרטית...

ר' ראובן ברוין: כמות הבירוקרטיה שחולה אונקולוגי נדרש להתמודד איתה שווה לנטילת משכנתא חדשה מדי חודש בחודשו. ויש בדברים אלו הבדל עצום בין אמריקה לישראל. בארצות הברית ישנו חוק המאפשר גם לאדם שכבר אובחן כחולה להצטרף לפוליסת ביטוח פרטית שמכסה את כל הטיפולים. בישראל, ברגע שאדם אובחן, חברות הביטוח הפרטיות סוגרות בפניו את הדלת. לכן אנחנו תמיד מזכירים לציבור שגם מי שאינו יכול להרשות לעצמו ביטוח פרטי במאות שקלים בחודש, חייב להחזיק בביטוח המשלים הגבוה ביותר של קופת החולים.

ברגע שתיק נכנס אלינו, הצוות שלנו בודק מיד את הכיסוי הביטוחי של החולה, משדרג אותו במידת הצורך, ומפעיל נציג ייעודי בכל קופת חולים שמקצר דרמטית את הוצאת טפסי ההתחייבות. במקביל אנחנו נלחמים מול קרנות שונות ותכניות תרופות ברחבי העולם כדי למצות כל מקור מימון אפשרי - ורק כשמגיעים לקיר אטום, קופת הארגון פותחת את הכיס ומשלמת.

הכרטיס הנטען שמחזיר את אמא הביתה

הזכרתם קודם לכן סיוע במזון למשפחות. מה הקשר בין המחלה לסיוע במזון? אתם קופת צדקה שכונתית?

ר' ראובן ברוין: כשמחלה כזו נכנסת הביתה, הבית כולו מתהפך על גלגלים. אבא ואמא שוהים ימים שלמים בבית החולים, דברים אלמנטריים כמו קניות, כביסות ובישולים - איש אינו זוכר מהם. כבר לפני שש שנים הקמנו פרויקט מיוחד שמעניק ארוחות חמות ומזינות למשפחות המתמודדות.

במסגרת הפרויקט הזה אנחנו מעניקים לכל משפחה כרטיס נטען ייעודי, ובכל שבוע שבו מתקיימים טיפולים, הכרטיס מוטען בסכום נכבד המיועד לרכישת אוכל מוכן לכל בני הבית. בני המשפחה יכולים לגשת למסעדות ולחנויות מזון איכותיות ברחבי הארץ, ניגשים אל הדלפק בכבוד, ומזמינים ארוחות חמות ומזינות בלי להרגיש נזקקים ובלי שהילדים ייאלצו לאכול אצל השכנים.

זה נשמע אולי כמו פרט טכני. אוכל. אבל ההשפעה הרגשית של זה על ההחלמה היא בלתי נתפסת. סיפר לי מוכר באחת המסעדות המוכרות בירושלים שלפני תקופה נכנסה אליו אישה שרק סיימה טיפול כימותרפי קשה בבית החולים, היא בקושי עמדה על הרגליים. הרכב המתין לה בחוץ, והיא ביקשה לארוז ארוחת צהריים חמה כדי להספיק להגיע הביתה לפני שהילדים חוזרים ממוסדות הלימוד. היא התבטאה: "ככה אני יוכל לחזור הביתה לפני שהילדים חוזרים והם לא ידעו שעברתי טיפול, הם יחשבו שבישלתי היום".

ר' אנשיל יונגרייז: מי יכול להבין לב של אימא שמוטלת באפיסת כוחות בבית החולים, וכל מה שעובר לה בראש כשהיא נאנקת מייסורים, זה "שהילדים ירגישו טעם של אוכל של אמא". זה כל פעם מחדש מביא אותי לדמעות אותי כשאני שומע את זה. אי אפשר לעמוד מול זה.

היה לנו מקרה של חנות פיצה שדיווחה לאחראי הפרויקט שלאחרונה כרטיס אחד מזמין כל יום יומיים מגשי פיצה ודברים נוספים. זה היה נשמע חריג. הלכנו לבדוק וגילינו שזו אם ששהתה תקופה ארוכה מאד במחלקת טיפול נמרץ במצב לא פשוט בלי לראות את הילדים, והדרך היחידה שלה לבטא את דאגתה לילדים בבית הייתה להתקשר ממיטת חוליה לחנות קרובה ולהזמין לילדים מגשי פיצה וארוחות באמצעות הכרטיס של הארגון. זה נעבעך המקסימום שהיא יכלה לעשות.

כלומר האוכל המזין, הוא בעצם ביטוי רגשי שמקדם גם את ההחלמה...

ר' ראובן ברוין: אכן. ממש ככה. ולכן הקמנו בשנים האחרונות גם את פרויקט הנופשים, שבמסגרתו אנחנו שולחים משפחות מתמודדות למלונית קטנה בצפון הארץ למשך יומיים של רוגע יחד עם הילדים, כדי שיוכלו לנשום אוויר צח, לשפוך את ליבם אצל ציון הרשב"י ולצבור כוחות נפש להמשך המאבק.

רק פרויקט הארוחות לבדו מסתכם אצלנו בשני מיליון שקלים בשנה, ולפני שעות אחדות ראיתי במערכת שרק היום לבד כבר מאה וחמש-עשרה משפחות השתמשו בכרטיס הזה.

מאה מיליון שקלים בשנה – בלי שום קרן פילנתרופית

שמעתי כל כך הרבה על הפעילות. מאמין שיש עוד הרבה שטרם שמעתי. אבל דבר אחד לא מובן לי, מאיפה הכסף?

בוא נתחיל דווקא מאיפה לא...

אין לנו שום קרן פילנתרופית, אין לנו תקציב ממשלתי, ואין שום מיליארדר שמחזיק את האימפריה הזו. התקציב העולמי שלנו חצה השנה את רף המאה מיליון שקלים בשנה! והתקציב של הפעילות בארץ הקודש לבדה - שצמח ממיליון שקלים בשנה הראשונה - עובר כיום את העשרים מיליון שקלים בשנה, בשנה הזו להערכתי הסכום יהיה גבוה בהרבה. מחצית מהסכום הזה מופנית ישירות למימון תרופות מצילות חיים מחוץ לסל, וחלק נכבד נוסף מופנה לצוותים המקצועיים בבתי החולים וכל המעטפת הטיפולית.

אז אני שואל שוב. מאיפה הכסף? מהיכן ירק זה חי?

ר' ראובן ברוין: אתה תופתע לשמוע, אבל אנחנו חיים מכוח הרבים של כלל ישראל, פרוטה לפרוטה. גם בארצות הברית וגם כאן בארץ.

גם כשאנחנו פונים לקרנות בינלאומיות במקרים ספציפיים כדי להשיג מימון לתרופה יקרה, הקרנות הללו דורשות מאיתנו להראות יכולת נגדית ולהניח חלק מהסכום על השולחן. הכסף הקטן של רבבות יהודים שנותנים הוראת קבע חודשית הוא הדלק שמאפשר לנו למנף סכומי עתק ולהציל חיים מדי יום.

אתה בעצם עונה על השאלה הבאה שרציתי לשאול. אבל אני אשאל אותה בכל זאת.

אתם פונים כעת לאברכים מן השורה ומבקשים מהם הוראת קבע חודשית, למה אתם צריכים את זה? מה יעזרו ה72 שקלים של האברך למערכת ענקית כמו שלכם?

ר' אפרים ליבוביץ: תתפלא לשמוע שרוב התרומות לארגון הן תרומות קטנות של יהודים מן השורה שנותנים בכל חודש שלושים דולר או שבעים ושניים שקלים בהוראת קבע. מובן שיש גם בעלי יכולת שתורמים סכומים גדולים יותר, אבל היסוד הוא השותפות של הרבים.

כשיש קריסות כל כמה שנים בענף הנדל"ן או המניות וכו' בארה"ב, הגבירים הגדולים אינם תורמים. ומה נאמר לחולים? שעכשיו אין כסף? לכן הקמנו מערך שמלכתחילה מתבסס על תרומות קטנות אך יציבות.

כלומר כמה עשרות השקלים שלי בחודש, הם אלו שמחזיקים את המערכת שלכם?

אין דרך מדוייקת יותר לומר את זה. יש לנו בארה"ב עשרות אלפי הוראות קבע כאלו קטנות. וכעת הגיע הזמן לבסס את זה גם בארץ. זה מה שאנו עושים כעת.

נחזור עוד רגע לענין ההתרמה כעת. אבל קודם אשאל שאלה קצת ישירה ולא נעימה. אבל אני מניח שגם חלק מהקוראים ישאלו אותה, ואני רוצה שתענו להם.

מצד אחד אתם מספרים ומראים פה היקף פעילות בלתי נתפס. מצד שני, אני ועוד אלפים לא מכירים. לא יודעים. מה קורה פה? למה זה כך?

ר' אנשיל יונגרייז: זה נושא רגיש ואתבטא בעדינות. המבין יבין. בארצות הברית, אין ילד שלא יודע מה זה RCCS. בארץ לא. ומדוע? באמריקה, יש הבדל מאד ברור. אתה גוי או יהודי. אנחנו ארגון שעוזרים ליהודים. זו הגדרת הארגון והגבול מאד מאד חד וברור. כאן בארץ אין גבול כלל וכלל ויש כאן מכל הסוגים והמינים, אנחנו רוצים ויכולים לעזור רק ליהודים שומרי תורה ומצוות. זו הסיבה העיקרית, ודי לחכימא.

ובכל זאת, שאיש לא יכיר את הארגון?

לא כל מי שאתה חושב שלא מכיר, באמת לא מכיר. אין לך מושג כמה שכנים שלך, חברים שלך, בני משפחה שלך, מכירים אותנו. אין לך מושג כמה חסידי צאנז מכירים אותנו. אתה לא חולם שהם מכירים, ואתה צריך לרקוד משמחה שאתה לא מכיר. אבל בוא אגלה לך עוד משהו חשוב: מייסדי הארגון חרטו על דגלם את כבוד האדם. זה יותר חשוב להם מהכל. מכאן במשרד, לא תצא עם פירור של נתון או מידע על אף אדם, שום משפחה. כלום.

יותר מזה, מרבית העובדים, אינם יודעים מיהם המטופלים. לא כל עובד מורשה לדעת בתיק של מי הוא מטפל וכו'. רק העובדים הבכירים שבאים במגע עם החולים והצוותות, מורשים לדעת.

אכן. אין לי מושג כמה חסידי צאנז מטופלים אצלכם. כמה באמת?

ר' אנשיל מתחייך ומשיב מיניה וביה: אף אחד לא יודע לענות לך על השאלה הזו, משני סיבות. א. אנחנו לא יודעים! כשאדם מגיע אלינו, הוא צריך למלא הרבה שאלות וטפסים - "האם אתה חסיד צאנז", זה לא אחד מהשאלות. אין לנו מושג מי ומה הוא כל אחד, ולמען האמת, זה פשוט לא מעניין אותנו. נושא הקהילה או העדה לא תופס מקום אצלנו. יהודי סובל. עוזרים לו. נקודה.

ב. גם אם מישהו יודע על חסידי צאנז שמטופלים כאן. ואני לצערי יודע אבל אני יודע בגלל היותי חסיד צאנז, ואנשים פונים אלי ואני מפנה אותם הנה. אבל ישנם רבים שלא פונים דרכי ואין לי מושג לגביהם. אבל גם אם נניח מישהו יודע - מידע כזה, ולמעשה שום מידע אחר, לא יוצא מפה בחיים! מערכות המידע פה מאובטחות ברמה צבאית. הדיסקרטיות כאן היא אחת מהיסודות שלא זזים בלעדיה. בחיים לא תשמע ולו רמז קלוש על מאומה שקשור לחולים.

פרסמתם שישנם 37 משפחות מאנ"ש, זו סתם המצאה?

אני באמת לא מצליח להבין את השיח סביב השאלה הזו. כשאמא מוטלת על ערש דווי והיא לא יכולה ללוות את הבת שלה לחופה, זה משנה אם הם חסידי צאנז? אם הם חסידים בכלל? מי בכלל מסוגל לשאול שאלה כזו?

אתה שואל על הפרסום? זה נתון שבא מתוך הקהילה, מספרים שנאספו על ידי קופות החסד והצדקה שעובדים איתנו כל השנה כתף אל כתף ממה שהם יודעים. ולצערי, מנסיוני, אני אומר לך כמעט בוודאות שהמספרים גבוהים יותר. לא תמיד יודעים הכל. אנחנו בכל מקרה, לא יודעים הרבה בהקשר הזה, וגם לא רוצים לדעת.

תוכל להרחיב מעט על נושא שיתוף הפעולה שלכם עם ארגוני החסד והצדקה בצאנז?

ר' אפרים ליבוביץ: יתכן ושני הדברים שדיברנו כעת, כרוכים זה בזה. חוסר המודעות של חלק מהציבור בעקבות הסיבות שמנינו קודם לכן, ומצד שני המעורבות של עסקני החסד והרפואה בקהילה - הם דברים שצריכים ויכולים להשלים אחד את השני.

ואני יסביר. יש לנו ב"ה קשר עם כל קופות הצדקה בכל הקהילות, שמטבע הדברים מפנים אלינו תיקים ומסייעים לבני הקהילה שלהם, את חלקם אנחנו מכירים אישית וחלקם רק דרך מחלקות הארגון. אבל זה אחד מסיבות הקמפיינים כעת בתוך הקהילות - שיתוף הפעולה!

אנחנו מאמינים ששיתוף הפעולה בתוך כל קהילה, הוא קריטי להצלת חיים, ולא רק בגלל התרומות, אלא בעיקר בגלל שילוב הידיים כשמגיע מקרה, אם הוא מופנה ישירות אלינו דרך איש החסד בקהילה, זה חוסך כמויות עצומות של עגמת נפש, של כספים ענקיים, של בלבול מיותר. כשיש מי שמטפל בתיק ביעילות, בשיקול דעת צלול בלי להיות מעורב רגשית עד הצוואר, זה מקפיץ את היכולת לעזור עשרות מונים. וזה המטרה שלנו, לשלב ידיים יחד עם כל הנציגים בצאנז ובכל קהילה וקהילה, שהם יהיו הנציגים שאם לא עלינו ולא עליכם קורה משהו לאחד מבני הקהילה, הם ישר יודעים את הכתובת.

נחזור לענין המגבית העכשווית. מה קרה עכשיו? למה דווקא כעת?

ר' אנשיל יונגרייז: הנתונים היבשים של השנים האחרונות פשוט אינם מותירים ברירה. בעבר ליווינו כאן עשרות חולים בשנה, ואילו בשנים האחרונות אנחנו מלווים בכל שנה למעלה מאלפיים וחמש מאות חולים ומשפחותיהם בארץ ישראל.

בחודשים האחרונים נפתחים אצלנו **מדי שבוע** בין ארבעים לשבעים תיקים חדשים רק פה בארץ ישראל, מתוך הציבור שומר התורה והמצוות - כמעט תיק חדש בכל כמה שעות. המזכירה שמקבלת את התיקים החדשים אמרה לי לאחרונה שהיא מרגישה שהיא עלולה לאבד את בריאות נפשה מרוב כאב, כשמגיעים מקרים של תינוקות בני חצי שנה לצד זקנים בני יותר ממאה.

ניסיתי לשאול אודות המגבית, אבל אני חייב לעצור לרגע כדי להבין. 70-40 תיקים בשבוע??? שמעתי טוב?

ר' אפרים ליבוביץ: שמעת רע. רע מאד. השם ירחם.

הוא מוציא מכיסו צרור דפים, ומראה לי נתון שמטלטל אותי עד עמקי נפשי. המספרים במסמך לפני, מראים גרף מצמרר של עליה מתמדת בשיעור החולים החדשים כאן בארץ למול מספרם בארה"ב. אם בפתיחת הארגון בארץ היו אלו 90/10 ל"טובת" ארה"ב, לפני כשנה זה הגיע למצב

של 50/50. בחודשים האחרונים רחמנא לצלן, המספרים מטפסים לכיוון 60/40% ל"טובת" ארץ ישראל. מספרי החולים בארה"ק מגיעים לשיאים בלתי נתפסים. מגיפה של ממש.

מה המשמעות של המספרים האלו? איך זה יכול להיות? מה השתנה?

ר' **ראובן ברוין:** אנחנו לא מנהלים את העולם. את השאלה הזו צריך להפנות לאליהו הנביא שיבוא בקרוב לבשר על הגאולה השלמה במהרה אמן. אבל יש לכך כמה סיבות הגיוניות.

ראשית, כל מי שמסתכל על הפראנצעס בכל חסידות וקהילה, רואה מה היקף הצמיחה מלפני כמה שנים להיום. הציבור גדל, וכשהכל גדל, צומח גם מספר החולים. שנית, לאט לאט מתוודעים אלינו יותר אנשים, כלומר לא בהכרח יש יותר חולים, אלא יותר ויותר חולים מכירים אותנו ולכן המספרים בצמיחה לא רגילה ודבר נוסף, תוחלת החיים כיום עולה משנה לשנה, וזה מכניס עוד אנשים למעגל החולי, אנשים שבעבר בגילם היו נפטרים כבר, כעת הם חיים אך חלק מהם חולים.

המספרים מפחידים ומטלטלים. אך במעבר חד נשוב לענין המגבית. מה קרה כעת?

כשהחולים בארץ הגיעו כבר לכמעט מחצית מכלל המטופלים של הארגון בעולם, ובמקביל שער הדולר צלל ויוקר הרפואה זינק, הבנו שאי אפשר עוד להישען רק על יהודי אמריקה. ועד הארגון, המורכב מתלמידי חכמים ואנשי שם בהתנדבות מלאה, בודק בשבע עיניים כל פרוטה שיוצאת מן הקופה, מתוך פסק ברור שקיבלנו מפוסקי הדור שאין שום היתר להתייאש או לוותר על חיי יהודי וצריך לעשות כל מאמץ כדי לנצל כל שקל לזה. אבל כדי שלא נגיע חלילה לרגע שבו נצטרך להשיב ריקם פניו של חולה, כל קהילה חייבת למלא את המשבצת שלה.

ולמה שזה לא ימשיך כמו עד היום? מה רע במודל הזה?

ר' **ראובן ברוין:** פשוט אין לזה היתכנות. כשהארגון כאן נפתח, חשבנו שנוכל לעבוד עם תקציב של מיליון ₪ לשנה. כעת אנחנו כמעט פי 30 מזה. והמערכת בארה"ב צומחת גם ל"ע. הם כבר לא מסוגלים לתקצב את שניהם יחד ואם לא נתעשת ונקים כאן מערך של שותפות כמו בארה"ב, מהר מאד נגיע למצב שנצטרך לברור לאיזה חולה לעזור ולמי ח"ו לא.

אז מה בחרתם דווקא את צאנז? חסרות קהילות להתרמה?...

ר' **אפרים ליבוביץ:** תתפלא לשמוע, אבל מגביות כאלו כבר נערכו, ובהצלחה ענקית בהרבה קהילות, וביניהם: ויזניץ, דושינסקיא, מתמידים, ביאלה, סלונים, פינסק קרלין, וכעת במקביל לחצה"ק צאנז אנחנו בישורת האחרונה לקראת מגביות כאלו בעוד כמה וכמה קהילות וחסידויות שונות, כולם נרתמים לסייע, וגם מרן שליט"א יצא מגדרו בתמיכה כשהיינו אצלו והתבטא בצורה יוצאת דופן על הארגון. כולם מבינים שזה עניין של להבדיל בין חיים למוות חלילה, בין חושך לאור.

ובכל זאת, ישאלו אנשים - למה שחסיד צאנז יתרום לארגון חיצוני? אנשים רוצים לתרום רק למוסדות שלהם...

ר' **אנשיל יונגרייז:** אני זכיתי להיות חסיד צאנז, ואני לא מכיר צאנזער חסיד אחד שישאל כזו שאלה... אצלנו בצאנז הפכו עולמות כדי להציל ולעזור ליהודים, אם זה בבית החולים לניאדו, אם זה במעון הילדים, כמובן גם בתורה, במפעל הש"ס וכוללי הש"ס ושאר מפעלות הקודש שעשו ועושים עד היום לכלל הציבור.

אך בכל זאת אני רוצה לחלוק על נקודת המוצא שלך. אני חושב שRCCS זה צאנז. חד משמעית.

ואני יסביר למה כוונתי. ח"ו אם RCCS לא היה קיים, במקרה (ויש הרבה כאלו לצערנו) שחסיד צאנז היה חולה במחלה הנוראה, והיה זקוק לטיפולים ולהוצאות מסביב בסך חצי מיליון ₪. אלו מעשים שבכל יום אצלנו. על מי הייתה נופלת ההוצאה הזו? על קופות הצדקה והחסד של צאנז. הוי אומר שהפעילות של RCCS מונעת פשוטו כמשמעו סחרור כלכלי והוצאות עתק שהיו צריכות לממן קופות הצדקה הקהילתיות.

לסיום, מה הייתם מבקשים לומר לאברך מן השורה אצלנו בצאנז, שעובר ליד המודעות, קורא את הראיון הזה, ושואל את עצמו מה באמת תלוי בהוראת הקבע הקטנה שלו?

דעו לכם שבכל קהילה, וגם בקהילת צאנז המעטירה, ישנם ברגע זה ממש חולים ובני משפחות שנעזרים בנו בחשאיות מוחלטת. גם אלו שנרפאו בחסדי שמים, לעולם לא יספרו ברבים מה עבר עליהם. אבל רבני הקהילה ועסקני הרפואה יודעים היטב כמה נפשות מתוככם ניצלו בזכות הפעילות הזו.

ולא. לא בגלל שיש חסידי צאנז חולים חשוב להיות שותפים בהוראת קבע. אלא מהסיבה הפשוטה שכשיהודים זועקים בכאב, אנחנו מקשיבים. כשיהודים סובלים, אנחנו חייבים לעזור.

להבדיל, בין ישראל לעמים.

להבדיל בין חושך לאור.

"כשמחלה כזו נכנסת הביתה, הבית כולו מתהפך על גלגלים. אבא ואמא שוהים ימים שלמים בבית החולים, דברים אלמנטריים כמו קניות, כביסות ובישולים – איש אינו זוכר מהם"

"מי יכול להבין לב של אימא שמוטלת באפיסת כוחות בבית החולים, וכל מה שעובר לה בראש כשהיא נאנקת מייסורים, זה "שהילדים ירגישו טעם של אוכל של אמא"

הרב לייביש הלברשטאם הי"ו
גבאי 'עזר לקהל' בית שמש

חשבתי שהוא האבא של הילד...

כגבאי צדקה בעיר בית שמש לצערי לוויתי כמה משפחות של"ע חלו במחלה הנוראה, ובתוכם גם מאנשי שלומינו.

א"א להסביר את התהומות של הכאב, פחד, לחצים המלווים את המשפחות החל מההפניה של הרופא למיון בדחיפות, ועד לביצוע כל הבדיקות, המתנה מורטת עצבים עד להגעת התשובות, תפילות ודמעות בכל רגע נתון.

אבל טלפון אחד לר' משה גולדנברג (בהדסה) ולר' משה פריד (בשיבא) מוריד את רמת הלחץ הנפשי לחצי, ואפילו פחות מזה, המלאכים האלו שלוחי הקודש של הארגון הקדוש RCCS נכנסים לתמונה לגמרי, כאילו והוא האבא של הילד, או בעלה של המטופלת.

מקדמים בדיקות ותורים במהירות, שליחת הדיאגנוזה למומחים הגדולים בעולם, החלטות קשות, עמידה מול רופאים פרופסורים ומנתחים.

כל העול הכבד הזה יורד מכתפי ההורים והמשפחה, ויש להם יד תומכת לכל אורך התקופה.

באחד המקרים היה שהביטוח לאומי משום מה לא אישרה קצבה מלאה לחולה, יהודי יקר בשם ר' יגאל גרוס מארגון RCCS שאחראי במיוחד על המחלקה של מיצוי זכויות ותקציבים, - שעושה עובדת קודש נפלאה למרות עומס העבודה הרובץ עליו - מיד נכנס לתמונה, ותוך כמה ימים התקיימה ועדה טלפונית עם אישור מלוא הקצבה.

זה נראה רק תיווך בין המשפחה לביטוח לאומי, אבל חוץ מהפעולות שעדיף שלא לדבר על זה בקול, זה גם חוסך למשפחה עלויות הגדולות שמשלמים כשזה מבוצע ע"י החברות השונות בתחום, חסד אדיר למשפחה המתמודדת בזמן קשה, כאשר לפחות ישנו הכנסה חלקית מסודרת כל חודש בכדי להוריד קצת את העול הכלכלי מהמשפחה, כן גם שם הארגון נכנס עם כל הכוח.

אחד הרגעים הקשים למתמודדים זה בעת טיפול כימותרפי, כל הגוף של החולה חרוב ונחרב, מגיעים הביתה אחרי טיפול ללא טיפת כוח, אוי ה"י, אבל מה קורה בינתיים בבית, יש ילדים בבית, צריך להביא להם אוכל, גם כאן הארגון נמצא, נהדר בבית שמש, הדר גאולה בירושלים, במלון גלי צאנז, וכן בשאר הערים, המשפחות מקבלים כרטיס קניה מכובד, מתקשרים ביום של הטיפול ומקבלים ארוחה חינם לכל המשפחה, קצת מרווח לנשימה בין טיפול לטיפול.

יכלה הדיו ולא יכלו המעשים הנפלאים של הארגון, לא נגעתי בכלל על סיפור של הוצאת מטופל לחו"ל כמה בירוקרטיה הם חוסכים, אבל אסיים כאן בתפילה שלא נצטרך עוד להגיע לעזרת הארגון, ונזכה להיות חיים וקיימים ולהתמיד בבריאות השלימה, אמן.

הרב אשר מושקוביץ הי"ו
מראשי קהילתנו הק' באלעד

ידעתי - ולא ידעתי מה ידעתי!

אל אנשי שלומנו היקרים כאן באלעד ובכל רחבי תבל

אינני איש של דברים אך אני מרגיש חובה קדושה לכתוב כמה מילים כעת, משום מעשה שהיה וכך היה:

פנה אלי אחד מעסקני החסד לבקש אם אני יכול לכתוב כמה מילים לכבוד מגבית של ארגון אַר סִי אֶס.

אַר-סִי מה? על מה אתה מדבר? לא הצלחתי להבין.

בתחילה חשבתי שהוא חומד איתי לצון.

לא מכיר אַר, לא סִי ואין לי מושג במה מדובר.

"אתה זוכר את התיק של....?" שואל אותי איש החסד.

בוודאי שאני זוכר. זה לא משהו ששוכחים. יהודי יקר שמוטל על ערש דווי וצריך לסעוד אותו לצרכים המינימליים של אדם, מנותק מהילדים, קרוע מהמשפחה, לבד לבד בבידוד ואפוף בייסורים שלא ניתן לתאר אותם על דף.

גם עכשיו כשאני כותב את הדברים כל גופי צמרמורת. איך אפשר לשכוח???

"אתה זוכר שהיו שם את שני האברכים שטיפלו בכל התיק?" הוא ממשיך.

"בוודאי". ועוד איך שאני זוכר. איך אפשר שלא. שני אברכים?

שני מלאכים בדמות אדם. ה-כ-ל הם עשו. מאישורים רפואיים, ועד בירוקרטיה, מקידום תורים ועד אוכל למשפחה, מהרופא הטוב ביותר ועד אפילו לדאוג לו לאח יהודי שיבוא להניח לו תפילין בבידוד כשאיש לא היה יכול להתקרב אליו.

יום וליל הם היו שם, לא עזבו אותו ואת המשפחה לרגע.

"אז זה הם. הם מארגון אַר סִי סִי אֶס!"

ואז, נופל לי האסימון. שני האברכים המלאכים הללו!

אני רץ לטלפון לבדוק, ואני רואה:

הם רשומים בשם: משה פריד RCCS. **שלמה הרשלר** RCCS.

אַר. סִי. סִי. אֶס.

שני המלאכים האלו שהיו שם וניהלו את כל התיק הרפואי מהחל ועד כלה, אפילו לא טרחו לומר את שם הארגון בו הם עובדים. לא כבוד הם מחפשים. לא יחסי ציבור. רק להציל יהודים.

עכשיו אני מבין, שידעתי.

אבל אפילו לא ידעתי מה אני יודע.

אבל עכשיו אני יודע דבר אחד. אם הם מבקשים עזרה - אני מתייצב ראשון בס"ד!

הרב אברהם דוד שכטר
משב"ק כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

רק טיפה מן הים...

אל מע"כ אנשי שלומנו בכל אתר ואתר

בהתקרב ימי החנוכה המאירים הבעל"ט, עורך מפעל החסד הגדול והחשוב 'רופא חולים - RCCS' מגבית חירום בקרב אנשי שלומנו חסידי צאנז בארה"ק, במטרה להאיר לבבות ובתי ישראל השרויים בצער ומצוק נורא כשאחד מבני המשפחה או ההורים רח"ל מתייסרים במחלה הנוראה אשר מפילה רבים חללים, ובתוכם לא עלינו ולא עליכם כמה וכמה מאנשי שלומנו הדוויים בחולי נורא זה.

דומני כי מן המותר להסביר לכל בר דעת את נחיצות הדברים, וכל אחד יכול לשער ולדמות בנפשו לבד כי מה שהוא יודע אינו רק רח"ל טיפה מן הים ממה שיהודים עוברים ה"י.

הלב מתפלץ לנוכח מראה עיניים ושמועות איומות שמגיעות חדשים לבקרים אל הקודש פנימה והמה כולם מונחים על לוח ליבו הטהור של אבינו רועינו כ"ק מרן שליט"א הכואב כאבם ומעתיר בעבורם בתוך כל שאר חולי ישראל, ומיותר להרחיב כמה כאב וסבל עוברים כל משפחה וכל יחיד כזה אשר שרויים במצב נורא זה.

זכינו ב"ה ולא אלמן ישראל, והמפעל הכביר דרופא חולים פועל ומפעיל גדולות ונצורות, הן בעצה והן במעש, בממון ודמים תרתי משמע, יומם ולילה לא ישבותו לעזור לכל חולה וכל משפחה, ורבים הם אף אלו מאנשי שלומנו אשר נעזרו על ידם והמה הצילו אותם מחושך ואפילה ורבים מהם ב"ה הגיעו לאור גדול בסיד"ש.

לפני זמן מה היו הנהלת המפעל הגדול רופא חולים בקודש פנימה ותיארו את מצוקתם הגדולה עם ריבוי המקרים רח"ל כשהם עומדים בפני שוקת שבורה, ואף מרן שליט"א התבטא כי בודאי יעמדו לימינם אנשי שלומנו כי היא המעולה שבצדקות. על כן נתגייס כולנו יחד בערבות של ישראל קדושים זה לזה ונבוא לעזרתם בלב רחב כל אחד לפי יכולתו כדי להעמיד יסוד איתן שיוכלו להמשיך במפעלם הכביר.

בתוך כל אחינו בית ישראל אשא תפילה שלא נצטרך לארגונים ומפעלים אלו כלל וכלל ויתרפאו כל החולים והבריאים שלא יחלו, אמן.

למנהלי RCCS היקרים.

שמועה גונבה לאזני שהנכם עורכים מגבית בקרב קהילת צאנז בארץ הקודש. אני מרגיש חוב וזכות לשתף אתכם בסיפור האישי שלי, אני רוצה להאיר דווקא נקודה קטנה אך קריטית ומיוחדת במינה.

לא עלינו ולא עליכם, אחד מבני משפחתי הקרובה חלה במחלה האיומה והנוראה, על כל הנלווה לכך. כל הבית היה על גלגלים, המצב היה לא פשוט בעליל ובקושי הצלחנו לשרוד.

יום אחד הוזמנו לבית החולים בו הוא טופל, ונאמר לנו כי למחרת עם שחר, הוא אמור להיכנס לטיפול מציל חיים. הרופאים הציגו בפנינו שני פרוטוקולים עם שני אפשרויות טיפול העומדות לבחירתנו.

הטיפול האחד היה מוכר ובעל וותק, והשני היה תקופה שנמצאת במחקר עדיין, ועלולים להיות לה תופעות לוואי קשות.

"עד מחר ב7 בבוקר תענו תשובה איזה טיפול בחרתם". אמרו לנו הרופאים ביבושת.

הרגשנו אובדי עצות. מה עושים עכשיו? באיזה טיפול בוחרים? את מי שואלים? ניסינו להגיע לכמה עסקני ויועצי רפואה גדולים, אך ללא הואיל.

כמה שעות לפני מועד התחלת הטיפול, ואנחנו לא יודעים באיזה טיפול לבחור. מה עושים?

מכר קרוב הפנה אותי לRCCS, וכל השאר היסטוריה.

תוך דקות אחדות מאז שחייגתי, אספו ממני את כל המסמכים, כל הפרטים, והם נכנסו למרתון של בירורים ובדיקות, שלחו את החומרים לבדיקת רופאים מומחים, יועצי הרפואה פעלו שעות נוספות כדי להגיע לחקר האמת ולקבל את ההחלטה הנכונה.

ההרגשה שלי באותם שעות הייתה, שאני פשוט לא לבד. קודם לכן היינו לבד ולא ידענו מה לעשות, כעת מישהו לקח פיקוד ואחריות ויש לנו על מי לסמוך פתאום. ואכן, לאחר כמה שעות קיבלתי טלפון שאישר את הטיפול הניסיוני לאחר שנבדק ואושר על ידי טובי המומחים. היינו רגועים ושלווים, כי ידענו שבס"ד קיבלנו את ההחלטה הנכונה, והכי חשוב שהיה זה בלב רגוע ובשלווה גדולה, בזכותכם!.

בהוקרה והערכה, מ.ו. נתניה

הרב ישראל גרין הי"ו
מחשובי העסקנים בחצר קדשנו

עוד קמפיין בצאנז?!

ביום שלישי השבוע הוזמנתי לאסיפה במשרדים של היכלי התורה והחסידות.

"משהו חשוב מאוד. מדובר במטרה עליונה ביותר" - כך נאמר לי.

לא הבנתי למה הוזמנתי, ולא ידעתי למה זה חשוב וגם מהי המטרה העליונה.

בסך הכל, כל מי שרוצה לדבר על ארגון מסוים, לשווק עוד איזה מוצר, משתמש במילים הכי גבוהות ובסופרלטיבים הכי משכנעים כדי להבין שהפעם זה משהו אחר באמת.

כשהגעתי לשם, פגשתי את ראשי ארגון רופא חולים RCCS האמריקאי. מדובר בארגון שכל בן יומו בארה"ב מכיר (ויהי רצון שלא יכיר מקרוב), אבל כאן בארץ ישראל - פחות.

סביב השולחן ישבו כמה יהודים יקרים מאנ"ש. מנהלי מוסדות, עסקני ציבור ואנשי חסד. בדקה הראשונה אמרתי לעצמי: צעד מבריק. מגייסים את כולם לטובת קמפיין. יפה.

לאחר שחלפו הדקות הראשונות, כל החומות נפלו. כל המחיצות קרסו. הבנתי שהפעם, באמת באמת, מדובר במשהו אחר לגמרי.

הם סודיים ולא מספרים כלום. הם עצמם בכלל לא מתנהלים מול שמות ופנים ומוכרים. אבל כשאתה יושב שם ושומע את הסיפורים המצמררים (גם בלי השמות) - אי אפשר להישאר שווה נפש.

כי איך אפשר לישון בלילה, כשאתה שומע את סיפורו של ילד חלאקה בן שלוש, שאין לו שערות לתספורת?

איך אפשר להישאר אדיש מול חופה דומעת שמתקיימת כאן בארץ, כלה שלא מסוגלת לקום מכיסאה וללכת מתחת לחופה כי אמה כבולה למכשירים אי שם בבוסטון?

מה עוד אפשר לומר כשמדובר באברך צעיר, שאף אחד בעולם מלבד זוג', לא יודעים שהוא מאובחן בדבר הנורא ביותר. אפילו הילדים שלו עכשיו לומדים בת"ת ואינם יודעים כלום.

החיים של כל אלה נעצרו. אין יום ואין לילה. אין שמש זורחת ואין שגרה.

אבל בתוך כל העתיד המאיים והשחור הזה, בא RCCS ומעניק להם ולמשפחתם מעטפת שלימה, החל מייעוץ רפואי מקיף, הכוונה לרופאים הטובים ביותר בעולם, למכונים המקצועיים ביותר איתור תורים מיידים, ועד לתשלומי משכנתא, מימון אוכל מוכן ועוד.

לא יכולתי להישאר שם עד הסוף. זה כבר היה יותר מידי. אני מקווה שהציבור יבין שהפעם מדובר במשהו חשוב מאוד. במטרה עליונה.

כי החיים - הם היקרים מכל.

בראשות מורינו הגה"צ אב"ד קרית צאנז טבריה וקהילות הצפון:

חבר שרי החסד והצדקה בחצר קדשנו התכנסו יחדיו לטכס עצה להצלחת המערכה

בשעות הערב של יום שלישי העל"ט, עם סיום שמחת ה'לעצטע שבע ברכות' בחצר הקודש, התכנסו ובאו מיטב עסקני אנשי שלומנו - הלא המה שרי החסד וכבירי הצדקה העוסקים בצרכי ציבור באמונה ובמסירות עד אין קץ - לאסיפת הכנה ותשועה ברוב יועץ, לטכס עצה להצלחת המערכה.

פתח את האסיפה העסקן הדגול לכל קדשי בית צאנז, הרה"ח ר' בר יוחאי שמעון הי"ו שהיטיב להגדיר את התחושות הקשות כל אימת שעוסקים בנושא נורא זה של המחלה האיומה, ועל החוב והזכות של כל המשתתפים להיות חלק מהמערכה הכבירה להחזקת הארגון הקדוש הזה.

באסיפה קיבלו העסקנים סקירה מקיפה על פעילות הארגון מפי הרב ראובן ברוין הי"ו - מנכ"ל הארגון בארה"ק, הרב אנשיל יונגרייז הי"ו - מיקיר אנשי שלומנו המשמש כחבר ועד ההנהלה, והרב אפרים ליבוביץ הי"ו - מעסקני הארגון. הם גוללו את כל דרכי הפעולה במחלקות השונות של הארגון. כך גם הציגו בפניהם תרופות יקרות וחדשות שהארגון מפזר הון רב על מנת להשיגם למען רפואת חולי ישראל.

חבר העסקנים שליט"א התוודעו במקצת למספרים המזעזעים של המטופלים המשחרים לפתח הארגון, בתוכם ל"ע כמה וכמה מאנשי שלומינו אחינו בשרינו. נפעמים ומוכי הלם אך חדורי רצון ושליחות להצלחת המערכה עמדו העסקנים שהתוודעו למצב המתחולל בשטח, ומנגד לפעולות האדירות של הארגון.

במרכז הכינוס בלטה השתתפותו של מורינו הגה"צ אב"ד קרית צאנז טבריה וקהילות הצפון אשר טרח ובא דקות ספורות לאחר סיום שמחת השבע ברכות, והקדיש מזמנו היקר להתעניינות מפורטת בכל מפעלות הארגון והנתונים המזעזעים כל לב. בתוך דבריו התבטא, כי "כולנו מחוייבים לעמוד לימין מפעל הצדקה והחסד הזה, וברור לי שכלל אנשי שלומנו יתגייסו ויוזילו זהב מכיסם למען מטרה נשגבה וחיונית זו".

חלאק'ה זה תלתלים זהובים, דבש שמלקקים וילד עם חן יהודי על הכתפיים.

בשנה האחרונה, 'חגגו' עשרות ילדים ל"ע חלאק'ה על מיטת האשפוז במחלקה האונקולוגית.
דבש, לא מלקקים
שם - - -
ותלתלים לגזוז - - -
אין - - -

אין לב שמסוגל להישאר אדיש.
אין יהודי שיכול לעמוד מנגד.
חייבים להציל, להבדיל!

פעקאלע של ילד בן שלוש.

להבדיל
צאנזא חסידים מצילים את חולי ישראל
בין חושך לאור

בין חושך אפילה
לרפואה שלמה
ההבדל, בידיים שלך!

רופא חולים
RCCS
עזרה וסיוע לחולי אונקולוגיה